

неправилно тълкувалъ свещенната книга. Възмутенъ, той скочилъ и изкрѣскалъ, колкото му гласъ държи:

— Ти никакъвъ коранъ не четешъ, а измисляшъ всевъзможни глупости!

— Я вижъ, нахалникъ! изревалъ ходжата и за- пратилъ обувката си върху лицето на учения.

Слушателитѣ наскочали и набили добре чужде- неца, за дето така дълбоко оскърбилъ стария имъ духовенъ учитель.

Младиятъ ученъ се прибралъ въ дома огорченъ и унизенъ и цѣла нощъ мислилъ, какъ тъй той, учения, начетения, който знае цѣлия коранъ на изустъ, да изпати отъ единъ невежа.

Отишълъ той на другата сутринъ пакъ да закуси у кебабчийницата и разказалъ на кебабчията патилото си.

— Казахъ ли ти азъ, господине, отговорилъ ке- бабчията, че безъ усулъ-кетабъ нищо не може да се върши на този свѣтъ! А ти именно него не си изучилъ. — И тихичко му разказалъ на ухото, какво трѣбва да прави, за да спечели доверието на народа, па и на самия ходжа.

Отишълъ вечеръта младиятъ ученъ на кафенето и заварилъ сжщото събрание.

Когато стариягъ ходжа свършилъ четенето си, учениятъ се приближилъ до него усмихнатъ, покло- нилъ му се и любезно почналъ да нарежда: — Ходжа ефенди, прощавайте за вчерашната обида. Азъ съмъ младъ и глупавъ. Сега слушахъ по-внимателно и разбрахъ, че ти тълкувашъ корана така, както нѣ- кога сж те учили. Днесъ тълкуването е друго. Но все пакъ ти имашъ голѣми заслуги къмъ народа!

Ходжата блаженно се усмихвалъ и кималъ съ глава.

— Ходжа ефенди, продължилъ младиятъ, азъ съмъ ученъ, а ти си святъ човѣкъ. Дай ми, моля ти се, едно косъмче отъ брадата си, за да го пазя за споменъ, а още и защото косъмъ отъ святъ чо- вѣкъ носи щастие.

Ходжата благоволно си подложилъ брадата и младиятъ човѣкъ изскубналъ единъ бѣлъ и свѣ- тълъ като сребро косъмъ.